

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorági-utca
1-ső szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.**Kiadó-hivatal:**

Rimaszombat, Pokorági-utca
1. szám a. a könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyiltér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

Március 15. ünneplése.

A történelmi nevezetességű nap évfordulóját mindenkor hazafias lelkesedéssel ünnepli minden magyar, s az országos ünneplésben méltó fényrel és hazafias érzülettel vesz részt megyénk és városunk közönsége.

A tavaszi szellő meglengette a trikolórt, melyet több köz- és magánépületre kítűztek, s a lakosság apraja-nagyja, férfi nő egykép kivette részét az ünneplésből. A főgimnázium tornacsarnokát zsufolásig megtöltötte az ifjúsággal együtt ünneplő közönség, s lelkesen megéljenezte az ünnepi szónokot, Dr. Veres Samut, ki az eddigi szokástól eltérően, improvizált hazafias beszédet tartott. A program minden száma viharos tetszést keltett. Este a kaszinóban 100 terítékű bankett volt, melyen egymástérték a sikerült, szép pohárköszöntők. A polgári olvasóköri és a katolikus körben szintén bankettel ünnepelték a nagy napot, s e helyeken is sok hazafias tószót és szép ünnepi beszéd hangzott el. — Az elemi és polgári iskolákban a zsenge koru ifjúság ünnepelt.

A történelmi hűség kedvéért is, de azért is, mert a szép ünnepélyek méltók voltak a megörökítésre, azok lefolyásáról lapunk hasábjain következőkben emlékezünk meg:

Az iskolákban.

Az állami elemi iskola növendékeinek ünnepélye d. e. 9 órakor kezdődött a leányiskola legnagyobb termében, melyen a gondnokság tagjainak nagy része s nagyszámu érdeklődő közönség vett részt. Rimaszombatban ez ünnepély annál nevezetesebb, hogy ez volt az első alkalom, melyen a népoktatás keretében tartozó minden elemi iskolai növendék egyttesen vett részt vallás-különbség nélkül, vagyis városunk és Tamásfala összes fiú és leánygyermek, a kik az elemi iskolába járnak, mintegy ez által is documentálva az egyenlőség nagy jelszavát. Az ünnepélyt az egybegyűlt ötödélszáz gyermek által előadott „Szózat“ éneklése nyitotta meg, mely után *Geese Teréz* tanítónő lépett az emelvényre s tartotta meg nagy hatást keltett szép kidolgozású s a gyermekek értelmi fokához mért ünnepi beszédét. Ezután *Lojko N. VI.* oszt. tanuló szavalta el *Petőfi* nemzeti dalát, a „Talpra magyart“; a felsőbb osztályu fiú és leány növendékek pedig *Váry János* vezetésével mellett ugyanezt szép öszhangzattal elénekeltek. *Humay Mária VI.* oszt. tanuló szép szaválata után *Törökly József* igazgató záró szaválattal szép a ünnepély véget ért.

A községi polgári leányiskola ünnepélye saját helyiségének nagy termében szintén nagy és díszes közönség jelenléte mellett folyt le. Pontban 10 órakor kezdődött a „Himnusz“ éneklésével, melyet az összes növendékek adtak elő. Az ünnepély jelentőségét *Kathona Géza* tanár ismertette a növendékekkel velős és szép beszédében. A növendékek több hazafias dalt énekeltek, *Kemény Margit*, *Hannák Mária* és *Koncz Erzsébet IV. o.* növendékek pedig szép előadással alkalmi költeményeket szaváltak.

A főgimnáziumban.

A tanuló-ifjúság délután 1/3 órakor zeneszó mellett körmenetet rendezett, s a főutcákon át lelkes hangulatban vonult be a tornacsarnokba, hol már ekkor szorongott a nagy közönség.

Az ünnepélyt az ifjúsági dalkör *Matolcsy Pál* kitűnő vezetése mellett a szózáttal nyitotta meg, aztán dr. *Veres Samu* tanár emelkedett szellemű megnyitó beszédet mondott, mely körülbelül ekkép hangzott:

Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

„Hullatja levelét az idő vén fája“, s mi, a kik még taposunk ez öreg földtekét, elfogult szívvel tapasztaljuk, hogy évről-évre egyre sűrűbb lesz az a fátöl, mely ezredéves történetünknek egyik legfényesebb momentumát lassankint eltakarja szemeink előtt. Elföldi, eltakarja, mert az emlékezés csak addig ér, a meddig szemeink világa elhat — s ha kidőlnék közülünk azok a diós alakok, kik egy félszázaddal ezelőtt nemzetünk történetét tetteikkel megirták, azóta élő szóval elbeszéltek: csupán csak a kegyelet lesz a mi fátlya világunk, mely vissza viszi lelkünket a mult hagyományaihoz, midőn a történet könyvében lapozgatunk, vagy a kalendárium egy-egy datumán megakad tekintetünk.

De ma még szinte repes lelkünk az örömtől, hogy ha megfogyatkozva is, de mégis vannak itt közöttünk a mult nagy eseményeinek élő tanui, dicső munkásai, a kik előtt tanubizonyoságot tehetnek a fiuk és unokák arról, hogy nyomdokaikba lépni törekednek s a reakció

hagyott szent örökséget hiven megörzik. Mi nem láttuk annak a fényes napnak felkeltét, de az ő arczukról visszasugárzik annak melege a mi szívünkben. Azok a hősök, a kik előtt egykor a nap és hold vérré változtak s csaknem egyszerre villant meg lelkükben az eszme, kezökben az aczél, mint a hervadt levelek, lehullanak az élet fájáról, de bizonyára azzal a megnyugtató tudattal lépik át a halhatatlanság küszöbét, hogy az új nemzedék, mely nyomaikból sarjadt föl, méltó lesz a törzshöz, melyből élete fakadt.

A mai nagy nemzeti ünnep tehát ez idő szerint még az élő emlékezet ünnepe, melyhez lelkünket nem a mélabús kegyelet lomha szárnya, hanem a magával ragadó lelkesedés röpi.

E napon született meg ugyanis a világtörténelem muzsájának legmagasztosabb gondolata, a szabadság, melyet ezuttal mellözve a népek sorsát kezökben tartó nagy nemzeteket, mellözve, a föld kerekességét behálózó nagy nyelvcsaládokat — egy kicsiny, ugyszólván maroknyi nemzetnek, a magyarnak nyelvén jegyzett föl abba a nagy könyvbe, melyet az élet tanító mestereinek szoktunk nevezni. De bejegyezte egyttal a magyar nemzet szívébe is.

És e bejegyzett gondolatok folytán egyszerre megnőtt ez a nemzet. Oly nagyra nőtt, hogy távoli vidékek lakói, az Atlanti tenger partjait benépesítő népek milliói meglátták és megbámulták.

E nagy gondolatok életre varázsolták a mesés óvilág minden mesés alakját. Fölkelt sirjából a klasszikus ókor legnagyobb és legbőleesebb állam férfai, ki saját példájával hosszabb időn át megtanítja nemzetét arra, hogy miként kell önmagát nagygyá, gazdaggá és szabaddá tenni.

A ki akkor *Perikles* volt, az a mi időnkben *Széchenyi István*.

És fölhangzik harczi dala *Görögország* nagy lantosának, ki költészetének varázsló szavaival buzdítja honfirtársait a zsarnokság igájának lerázására. A ki akkor *Tyrtæus* volt, az ma *Petőfi*.

És meg van e kornak tüzelkű szónoka is, ki beszédeinek gyújtó hatásával az abszolutizmusra törekvő macedon udvari kamarilla ellen fegyverbe szólitja nemzetét. Az események analogiáján semmit sem változtat az, hogy az, a kit egykor *Demosthenes* néven tiszteltek honfirtársai, a mi időnkben mint *Kossuth Lajos* nyerte meg a szabadságra törekvő népek hódolatát s hazájának az imádással határos szeretetét. És nem változtat az sem, hogy *Miltiadész* mint *Bem*, *Leonidas*, mint *Damjanics János* kelnek új életre, mert hiszen mindenütt csak a név más, a szellem ugyanaz.

Épen ezért ez a mi ifjúságunk, mely a jelen szerény ünnepély keretében oly lélekemelő módon óhajtja demonstrálni nevelkedésének irányát, szerencsésebb a világ bármely nemzetének ifjúságánál. Mert nem idegen népek kebelében, nem is saját multjának távoli kódében hanem saját közvetlen környezetében kell keresnie az erkölcsi és polgári nagyság mintaképeit, melyeknek élő alakjához a faj- és vérokonság szent kötelékei csatolják. — E közvetlen közelségben találjuk meg lélektanilag magyarázatot annak a lelkesedésnek, mely ifjúságunk szívét a mai napon betölti.

Mi pedig, a kik a lelkesedés megnyilatkozásának tanui vagyunk, kik ifjainkban önmagunkat látjuk megújodva: meleg szeretettel csatoljuk a mi hazafias érzeinket az övékhez, mert ebből az a remény kél szívünkben, hogy ha egyszer mi is lehullunk az élet fájáról s a természet törvénye szerint az elődök szerepe és kötelessége az utódokra hárul: minden tekintetben méltó kezebe jut e mindenek felett szeretett és imádott hazának sorsa.

Adja Isten, hogy ez évről-évre, nemzedékről-nemzedékre megújuló remény mindig erősebb valósággá váljék.

E szép beszédet zajos éljenzéssel kísérték, mire *Nagy Sándor VII. oszt.* tan. hatáson szavalta el a „Talpra magyart“ s *Molnár Ferencz VIII. o.* tanuló felolvasta díjat nyert munkáját. *Papp Dezső VIII. o.* tan. pályanyertes költeményét olvasta fel, s *Liszka Gyusztáv*, *Farkas Zoltán* és *Bródy Miksa* igen szép szavallattal emelték a hangulatot, melyet fokozott a dalkör precíz, pompás iskolára valló közreműködése.

A mindvégig magas színvonalon állott ünnepély befejezésékep dr. *Veres Samu* elnök a pályázatok eredményét hirdette ki.

Tamásfalván.

Itt a lakosság hazafias dalok éneklése közben körmenetet rendezett, s aztán a Gondüzőben szép ünnepélyre gyűltek össze, melyen szavallatok és dalok képezték a programot. Az ünnepi szónok *Farkas Ábrahám* volt, ki szépen átgondolt s szónoki hévvel előadott nagy hatású hazafias beszédben méltatta a nagy nap eseményeit és történelmi nevezetességét. Szavai gyújtottak a beszédet szünni nem akaró lelkes éljenzés kísérté.

A kaszinóban.

Városunk intelligenciájának jelentékeny része — több mint százan — este 8 órakor a kaszinó nagytermében gyülekezett a fehér asztalnál s itt pompás vacsora mellett ünnepelte március idusának évfordulóját.

A második fogásnál felemelkedett a kaszinó érdemes elnöke: *Kubinyi Aladár*, s tőle megszokott elokveneciával, általános ügyelem között mondotta el a következő szép tószót:

Tisztelt Uram!

Az 1848. március 15-ike az idealizmus tüzeben született. A gondolat, a munka, a föld bilinesei lehullottak, és a lehulló bilinesek sorgégsé volt dajka-zenéje a bekövetkezett nagy időknek.

A nagy időknek nagy embereik voltak! A költők triasza: *Petőfi*, *Arany* és *Tompa* énekeltek a hasadó hajnalnak; *Petőfi* gyújtott, és a tisztító lángok között eltűnt; *Arany* bevilágította ragyogón a multat, hogy a jövőnek világítson, *Tompa* élesztgette a hitet a jobb jövő iránt, akkor, midőn már hinni is nehéz volt.

Az államférfiak triasza: *Szécsenyi*, *Kossuth* és *Deák*; ezek szerepe és munkálkodása is gondviselészerűen megszözlött: *Széchenyi* indította meg a görgeteget, *Kossuth* lángszelleme gyurta át és formálta hasznos anyaggá, rakta épületbe lázas sietséggel, a midőn a félig kész épület romba döntetett, — a romok alatt *Deák* éles szeme kereste és találta meg a szétdult épület alapjait, s ez alapokon az államférfiúi bölcsesség ragasztékával újraépített.

Legnagyobbjaink szelleme hatotta át köz- és társadalmi életünket és a nagy időkben az emberi tulajdonságoknak minden fényre került; az emberi tulajdonságok oly fényesen ragyogtak, hogy annak a kornak embereit a költő „félisteneknek“ méltán nevezi.

Azóta sok esztendő mult el. Szenvedtünk, küzdöttünk. Az idealizmussal a materializmus erős csatára kelt. Ma — tájadalommal szemléljük, — társadalmi és közéletünk életfájába szű esett.

Nem ritka jelenség, hogy a hazafiság leple alatt önszeretet, önzés bujkál, — a becsület csak cözég, — támasza az erőszak; az „enyém“ és „tied“ fogalmából a „tied“ kiesett! A szédelgéseknek gyakran oly megdöbentő alakzatai merülnek fel, hogy kétségbe kellene esnünk, ha nem vigasztalna az a történelmi tanulság, hogy az emberiség sorsa mindig az ellentétek között mozog, s ha végtelen ér, bekövetkezik az ellenkező irány eruptiója: a regeneráció.

Nekünk, e kor szülötteinek az a feladat jutott, hogy ezt az eruptiót sietessük! Ott kell keresnünk, és megtaláljuk az arcanumot annal a forrásnál, melyet 1848. megnyitott.

Az a szabaddá tett gondolat, az a szabad szó legyen mindig a meggyőződés tiszta nyilvánulása, ne szennyezze önérdék és vak szenvedély, úgy megalakul az önmagát szabályozó közszellem, mely mer itélni, mely képes köz- és társadalmi életünket minden saikájától megtisztítani!

A munka korunk nemes levele: a munka legyen megbecsülve! A hol a munkát nem szeretik, meg nem becsülik, az a nemzet nem életképes. A munka a produktív, a conserváló erő, azt a vagyont becsüljük meg legjobban, melyet fáradságunk gyöngye öntözött; ez a vagyont állandó; és erre nagy szükség van, mert üres zsebbel nemesen gondolkozni felette nehéz dolog.

És az a föld, melyet az 1848 szabaddá tett, az a magyar föld nyerje vissza régi varázserejét, — tegye magyarrá mind, ki sorsát hozzá fűzte; hiszen az a rög nem lehet cosmopolita.

Adja az ég, hogy társadalmi és közéletünket több ideálizmus, s különösen erősebb és szigorubb erkölcsi érzék hassa át; jöjjön el és virágozzék a becsületes munka korszaka! Ezek megvalósításáért emelem és üritem ez ünnepen az első poharat!

Utána *Lukács Géza* emelt poharat a még élő 48-as honvédekért. Élénk tetszéssel fogadott pohárköszöntője így hangzott:

„Álmodott a nemzet szépet, gyönyörűt; álmodott egy független, szabad, boldog magyar világról; abban a gondolatok nyilvánításának szabad voltáról, a közterheknek arányos viseléséről; a nemzet fiainak a kormányzatban részvételéről, szóval mindarról a mi egy nemzetet, s élén annak uralkodóját nagygyá s megalégedetté teheti.

Az álom hatása felrázta jobbainkat, s az eszméknek lázas sietséggel, de törvényes uton óhajtottak testet formálni; s valóban minden jel azt mutatta, hogy egy jobb kor pirkadó hajnala hasadt meg, mely után a költő szavai szerint buzgó imádság epedez százezrek ajakán!

Nem úgy történt, mert a bécsi kamarilla — megrettenve az ország törekvésitől, elfordította a nemzetétől koronás királya szívét, — bizodalmt . . .

Nagy események következtek aztán; *Kossuth La-*

jos gyújtó szavára mintegy a földből nőtt ki a magyar hadsereg. Vitéz lovasság, melynek lova patkói sulya alatt megremegtek Ausztria bástyái: vitéz gyalogság, melynek fegyvere hatalmas megingatta V-ik Ferdinánd fején Szent István koronáját!!

E hadsereg csudákat mivelt, nem állhatott meg előtte az osztrák légió, s csak éjszaka csordáinak tulereje tudta kicsavarni kezéből a szabadság — párologó friss vérral megszentelt — zászlaját!

És bár a szabadságharc gyászos véget ért; a bujdosók, árvák s özvegyek jajja, és a martíromságot szenvedő vitézek rablánczainak szivettépő csörgése ma is fájdalmasan érinti egész valónkat, nemzeti megzimosodásunkat, — álmaink ilykénti teljesedését is — eme küzdelmek eredményének kell tekintenünk.

Eme dicső korszak daliás vitézei, a félistenekként küzdő honvédség sorai ritkulnak; — egygyel több ok arra, hogy a meglévőket sokszorosan tiszteljük s becsüljük meg!

Ezen dicső férfiakra üritem e pohárt, s midőn azon óhajomnak adok kifejezést, vajha e hazának minden fia az ő lángoló honszerelmét lenne áthatva, — nekik szívből kívánom, hogy őket boldog meglepedésben az Ur Isten nagyon sokáig éltesse.*

A lecsendesült éljenzés után *Fábry János* szólalt fel s azt indítványozta, hogy gyűjtés útján szerezzon be a kaszinó egy ezüst serleget, melyet minden év márczius 15-én az ünnapi szónok hazafiás beszéd kíséretében üritsen ki.

Majd *Farkas Ábrahám*, közéletünk e tisztas alakja emelt poharat az intelligencia összetartására, azt kívánva, hogy az a 48-iki nemes és hazafiás eszméket széles körben terjessze. Szép tószta végén a kaszinó köztisztelőnek és szeretetnek örvendő elnökét éllette.

Utána *Molnár József* következő nagy figyelemmel hallgatott, magas szárnyalású beszédet mondotta:

„Azok az érzelmek, azok a gondolatok, melyeket a márczius 15-ike a szívekben és lelkekben felidézni szokott, — sokban hasonlítanak azon jelenségekhez, melyek a természeti világban a tavasz megjelenése után szoktak mutatkozni.

A tavaszi meleg napsugár, a langyos márcziusi szellő csodákat művel; a kettő jéghegyeket mozdit el nagy gyorsasággal helyéből, s virágmezőket fakaszt ott, ahol előbb állottak; a márczius 15-én megszületett nagy eszmék éppen olyan csodás dolgokat teremtettek meg; évezredekben át az emberek lelkeit lenyűgöző korlátokat semmisítettek meg egy pillanat alatt, s létre hozták azon minden virágmezőnél kedvesebb öntudatot, hogy az ember szabadnak született.

Nem óhajtok márczius 15-ének történelmileg megörökített dicsőségéhez válogatott kifejezések és szóvirágokból ez alkalommal koszorút illeszteni; — mint a gyakorlati cselekvés embere és igénytelen munkása csak azt kísérlem meg, hogy a márczius 15-én kifejezésre jutott nagy eszmék érvényesüléséhez egyengessem az utat.

Abban a meggyőződésben vagyok, hogy arra a világozottságra, amelyet márczius 15-ike létrehozott, szükség van az életben mindenütt.

Szükséges a világozottság magában a családi életben, mely minden jónak legbiztosabb forrása; e mellett a világozottság mellett értik meg a házastársak egymást, ezt szem előtt tartva intézhetik cselekményeiket akképen, hogy azok az egymás iránti ragaszkodás és szeretet forrásából fakadva, félreértés nélkül menjenek végbe, hogy a gyermekek tisztán láthassák az őket irányító békés egyetértés munkáját; a szeretetnek, az egyetértésnek ilyen zavartalan megnyilatkozása mellett vértelve lesz a gyermekek lelke a sokszor látható rossz példák veszedelmes mérgezése ellen, és önként születik meg abban a biztos vezető, mely a családi tűzhely elhagyása után is az embert egész életén végig kíséri, az igaz vallásosság.

A valláserkölesi életben a márcziusi eszmék tiszta világára még nagyobb szükség van, ez adja meg a lehetőségét arra, hogy a különböző hitfelekezetek jó akarrattal, szeretettel nézzék egymás tevékenységét, ez a világozottság telmi lehetetlenné azt, hogy a téves, vagy rossz akaratú félremagyarázás egyetlen jó törekvést is gátoljon valaha — ha az a valláserkölesi élet érdekében kezdeményez célszerű és hasznos dolgokat, ez alapítja meg azon biztos tudatot, hogy mások jogköreinek tiszteletben tartása mellett nemcsak szabad, de kívánatos a serény munkálkodás a valláserkölesi élet fejlesztése érdekében is mert ennek legnagyobb veszedelme felekezetekre való tekintet nélkül a tétlenség és a semmivel nem törődő közöny.

Legszükségesebb a márczius 15-én született eszmék megvalósulása a társadalmi életben, egyes közönségek nagy nemzeteknek is számottevő alkotó részeit képezik, ezeknek gondolkodása, tettei minősítik a nemzetet magát, a társadalmi életnek megnyilatkozásai, a különféle szórakozások legtulzabb részleteiben is szükséges tartózkodni olyan gondolatoktól és kifejezésektől, amelyek a vallás-erkölesi igazságok terjesztésének útját állhatják, a márczius 15-iki eszmék világossága mellett szemünk előtt fog lebegni kellő pillanatokban a költő örökre szép és igaz mondása, hogy: „Minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs!”

A társadalmi élet irányítására, a szórakozási eszközöknek, magoknak a szórakoztató társaságoknak kellő színvonalon megőrzésére döntő befolyással vannak a különféle társadalmi egyletek, ilyen a mi kaszinóunk is, én ezen alkalommal ami kaszinó együletünk hivatásának ilyen értelemben megvalósulásáért, az arra legelőbbet tehető vezetőségért s különösen a kaszinó igen tisztelt elnökéért emelem poharamat, s szívből kívánom, hogy hivatása teljesítése által érjen el mindnyájunk által őszinte örömmel üdvözölt szép eredményeket, s hogy ezek nyomán önként fakadó szeretet és tisztelettől környezve sokáig éljen!”

A beszédet kísérő lelkes éljenzés után *Dr. Szeless Ödön* kért szót, s megújuló tetszésnyilvánítások között a következő talpraesett tósztot mondta:

Uraim! Ma a kaszinó elnöke és vezére *Cicero* nemes és klasszikus formában jelent meg beszédében, tartalmas beszédéből mászás gondolatok váltak ki, a melyek sulyos bombaként ott robbanták szét a politikai és társadalmi szétzúllás bástyáit, ahol azt mindenki odaadó lelkesedéssel fogadja; de örömmel merítettük ki a tanulságokat is, hallottuk nemes beszédéből, hogy miként vezette a nagy Széchényi a nemzetet a közgazdasági újjászülés akkor annyi kétkedéssel találkozott küzdelmes és nehéz útjára,

s vetette meg mai közgazdasági életünk első eszmekörét, halottuk méltatását *Kossuth Lajos* korszakalkotó munkájának, a mely az ő nagy lelkének, nagy hazafiságának melegétől, lelkesedésétől áthatva egy egész nemzetet ragadott magával s tartotta az 48/49-iki eszmék légtöredékében, s alkotta meg az 48-iki törvényhozásnak a jogegyenlőség s népképviselet alapjaira fektett alkotmányát, a melyet annyi megpróbáltatások közt kellett a nemzetnek megvédeni, és rámutatott a nagy építőre, a nagy alkotóra *Deák Ferenczre*, a ki a romokból a jogfolytonosság elvén újra felépítette a megdült bástyákat. — Három nagy szellem fénysugara világít itt közénk és három nagy szellem homlokegyenest különböző alapon kereste a nemzet fejlődésének jelen és jövőbeli feltételeit.

Ezek a nemzet nagyjai, kik különböző programmal, különböző uton és eszközökkel törekedtek a közös célra, a közös javára; tehát lehet különféle politikai pártállás mellett is a haza közös javára dolgozni; ezekkel szemben látjuk, hogy ma a különböző politikai pártok ama nagy férfiak szellemirányaitól messze állanak, mert nem tudnak különböző pártirányok alapján is a haza közös javára dolgozni, hanem annál inkább vak gyűlölettel egymás ellen rontani, és magasabb eszközök és irányok hiányában egymás egyéni tisztességét és becsületét piszkos sárba taposni; — s a milyen megtépett a politikai erkölcs, ép úgy ez a gyenge erkölcsű politikai világrendszer csak egy züllött társadalmi rendből bontakozhat ki, s ép ezért méltó tanúságot merithetünk elnökünk szavaiból társadalmi viszonyaink jellemzésére. Itt bachelékat ül az önzés, a mely a gyengébb jogait és léteirőket szívtelen ridegséggel tapossa össze, kifosztja a már ugyanis pusztuló existenciákat, szaporítva ezzel az erkölcstelen eszközökkel összeharcsolt vagyon erkölcstelen fölnyét a szegények osztálya fölött, a mely kellő védelem hiányában a pauperismus mocsarában fetreng, ép úgy szinpadias vértézzel lép fel a lovagi tisztesség az erőszak fegyvereivel, elhomályosítva az igazi erények lovagias tisztas felfogását, a mely az egyéni tisztességnek oly eszményi allurjeit adja meg, a melyek őseink díszét képezték mindig.

Ily sötét jelenségek mellett hiába keressük az alkotmányos és politikai sáncok közt a polgári szabadságot, mert ez ma már csak társadalmi szabadság alapján fejlődhetik ki igazán, de ennek a társadalmi szabadságnak ellentmondanak azok a metelyek, a melyekre elnökünk rámutatott és a melyeknek még legfőbb forrását képezi az az inmorális felfogás, a mely a polgári munkát nem becsüli, nem tekinti az egyéni lét, az egyéni erő, a társadalmi rend, a társadalmi fejlődés és ezekkel az egyéni és társadalmi szabadság egyedüli alapjainak; pedig a demokracia fogalmából is azok az atomok bírnak léttel, a melyek a munka fogalmából lépnek ki. A demokracia eszméit hirdetni ma divatos dolog, annak lényegének kellő felfogása nélkül, a demokracia lelkének istápolása helyes és szükséges dolog, s valljuk meg őszintén, könnyebb dolog annak, a ki annak emlőit szíva, annak kebelén növekedett fel; de sajnos, sokkal nehezebb annak s inkább érdeműl is szolgál annak, ki más eszmekörből merítette irányelveit; a régi történelmi Magyarország ma még élő és a régi hagyományokban felnevelkedett generációi, a melyek a nemesebb értelemben vett történelmi tradíciók fentartására is hivatva vannak, annál is inkább érdemlik meg az elismerést, a mily mértékben őmerik el a demokracia munkájának nemesi oklevelét, minél inkább igyekeznek saját életükben is a munka elvét megvalósítani, saját körükben a tiszteletet a munka iránt terjeszteni, és ezzel a történelmi hagyományok és a modern demokracia elvei között oly összhangot és kapesot létrehozni, a mely útján a mult áthidalódik a jellennel és egészséges összhang létesül egy szebb jövő érdekében. Ilyen nemes szemlemben éltetve a munka díszét elnökünk, ennek az eszmének szép és nemes értelemben adott visszhangot *Farkas Ábrahám*, kit az Isten sokáig éltesse!”

Végül *Farkas Ábrahám* újabb felszólalása után a provokált *Baksay István* kir. tan. társaséletünk érdemes nesztora szólalt fel s szellemes ötletekben gazdag tószot keretében a márcziusi eszmékre hivatkozva, azt kívánta, hogy Rimaszombat város lakosai között a testvériség, a béke legyen állandó, s az utóbbi időben itt-ott felerült differenciák nyom nélkül enyészzenek el, s lépjen helyükbe a kölcsönös szeretet, tisztelet és becsülés.

A banketton mindvégig lelkes hangulat uralkodott s a közönség csak éjjel után oszlott szét.

A polgári olvasóköri.

A polgári olvasóköriben 120 terítékű banketten ünnepelték a magyar szabadság hajnalhasadásának fordulóját. Az alkalmi dalárda hazafiás dalokat énekelt, melyekben lelkesedéssel accompagnirozott a polgárság színe-java.

Az ünnepi szónok *Váry János*, a kör tiszteletbeli tagja volt, ki a hallgatóság élénk tetszésnyilvánítása között mondta el nagy hatású, szónoki részletekben bővelkedő következő szép beszédét, melynek befejeztével az ezüst serleget kiürítette:

Kedves polgártársaim!

Régi szokásunkhoz híven összejöttünk ma is, hogy megemlékezzünk a szabadság nagy napjáról: márczius 15-ről. Ihletett lélekkel és melegen érző szívvvel ünnepeljük meg e szent napot, melyen hazánk újjászülött s a magyar nép összetörte a szolgaság rablánczait, s melyen az egygyéforrt nemzetnek első hő imája szállott szabadon fel a magyarok hatalmas Istenéhez.

Szegény magyar hazánk ezeréves történetében századok óta ez volt az első nap, a melyen minden magyar egyetértett; ez volt az a nap, a melyen a hazafiakat szétválasztó kasztrendiség fala szétomlott, hogy ennek romjain egymás szívére borulhasson szegény és gazdag; e romokon tört ki a nemzet kebeléből, mint egy szívből, egy lélekből, ez a három szent szó: szabadság, egyenlőség, testvériség. E pillanattól lett márczius 15-e a magyar nemzet szent napjává, a szabadság magasztos ünnepevé.

E napon másodszor teremtette meg Isten a magyart, leküldvén számára az ég legdrágább kincsét: a szabadságot, hogy ez megnevesítse a lelkét, megtermékenyítse elméjét, hogy legyen ez a nemzet Istennek választott népe s az ő méltó képmása e földön.

Becsüljük meg tehát Istennek e nagy adományát, melynek igazi értékét rendszeren csak akkor tudjuk megismerni, a midőn már veszendőbe ment.

Lelkünk vágya, éltető eleme a szabadság, figyeljük

csak meg tavasszal, a mint a föld a hideg tél béklyóitól felszabadul s a meleg szétárad: mint mozdul meg az egész természet; erdő, mező ünnepi köntöst ölt; a némaság megszűnik, meglevénedik minden, daltól hangzik liget és berek; új fény és élet kezdődik mindenütt.

Ilyen régen várt tavasza volt az 1848. márczius 15-e a magyar nemzetnek. Mily hosszú volt a tél, a mely hideg rablánczaival fogva tartotta a hazafiakat, hogy egymást meg ne érthessék. Pedig mint vágyott már minden honfi-szív a tavasz után! S mily sokáig késelt az!

Márczius 15-én végre még is feltűnt hazánk egén a szabadság napja, a mely szétáradó melegével felbresszette dermedtségéből e nemzetet. Mint egy varázsütésre meglevénedett az egész ország s ünnepi színt öltött; erdő és mező, liget és berek ezerszeresen visszhangozta e három szent igét: szabadság, egyenlőség, testvériség. Márczius 15-én feltámadt a magyar!

Lázás alkotás vett erőt a nemzetben tavaszának első napján, lázas sietséggel ültetett el a szabadság, testvériség s egyenlőség fáját. Mily gyorsan fejlődött s nőtt nagygyá ez a fa! Egy rövid év alatt ágaival föl a magasba, ég felé nyult, virul lombjaival elborította az egész újra született hazát, zöldelő levelei a százados keservek között titkon ápolt remények beteljesülését hirdették a nemzetnek.

Nem csuda, hisz egy szabaddá lett nemzet honszeretete, hős honfiak, félistenek drága vére öntözte, táplálta annak gyökereit. Mikor aztán letépte ennek viruló lombjait az óriási vihar, melyet az ezeréves nemzet kiirtására, titkosan munkálva, támasztott az önkény, mikor e fának virulását megirigyelte a zsarnokság s rávetette ító fejszéjét ennek gyökereire is, hogy mindeztől kiirtsa, hogy ne viruljon az soha többé a vérel áztatott földben — valóban kivágotatott, — tűzrevettetett — s megsemmisült-e az? Nem, polgártársak, csak a levelek, csak az ágak száradtak el; törzsét a sötét évek hosszú sorain hasztalan irtották az önkény pusztító eszközeivel, ledönteni nem bírták azt, mert annak gyökerei a magyar nemzet termények szívébe valának mélyen benöve; a szabadság, testvériség s egyenlőség fája az első márczius idusán a magyar nemzetnek lett életfájává.

De hát ma, tisztelt polgártársak, oly büszkén nyulik-e fel, ég felé, oly reményteljesen virul-e mint az újjászületés nagy esztendejében? Most, a midőn erőszak nem bántja, zúgó vihar nem tépi, oly erős-e, oly hatalmas-e, mint volt egykoron? Nem, Polgártársak! Régi büntünk, régi átkunk, hogy nekünk örökké harcban kell lennünk, vagy ellenségeinkkel, vagy önmagunkkal. Csak-hogy míg amazzal szemben hősök, az utóbbi harcban mindig legyőzöttek vagyunk.

Ma a szívekben az önfeláldozó honszeretet, a testvéri érzület, a szabadság utáni vágy, szóval: az eszményiekért való lelkesedés mellett sötét árnyat is látunk: az önzést, a nagyravágyást, a haszonlesést, továbbá a felekezeti és nemzetiségi érdekeket. Nem kap a nemzet fája egészséges táplálékot, kezd hervadozni, gyengülni. Koronája mintha nem is egy törzsből nőtt volna ki; széthúzzák ágait a felekezeti és nemzetiségi vágyak és törekvések.

Tisztelt Polgártársak! Irtuk ki szívünkől a nemzetet sorvasztó büzös érzelmeket s avassuk fel azt ismét, mint az első márczius 15.: a hazafiság élő templomává! Akkor a nemzet fája ismét nőni, virulni fog, mert a nemzet megújult honszerelme táplálja azt s hervadhatlan gyümölcsei lesznek: a szabadság, testvériség, egyenlőség.

Akkor a különböző felekezetek és nemzetiségek templomainak ormain eltörpülnek a megkülömböztető jelzések, s ezek helyébe kibontakozik egy-egy hatalmas trikolor, vigan lobogtatva a szabadság, testvériség és egyenlőség hármasszínű eme magyar felirattal: imádkozunk!

A nemzet fiai ugyan külön-külön járnak majd templomaikba és ott külön-külön nyelven is imádkoznak, de mindenikben igaz magyar szívvvel, hön imádják a magyarok hatalmas Istenét, s a mint onnan kijönnek: összeölekeznek; hiszen testvérek ők!

A földmívelés, ipar és kereskedelem virágzik, mert egymást támogatják! a puha kesztyűs kéz szívesen szoritja meg a kerges tenyeret, mert egymást boldogítja. Boldogság, öröm és meglepedés tükröződik vissza minden arczról, mert a honfiak megértik egymást.

Igen, ilyen lesz a magyar haza, ha fiait a szabadság, egyenlőség és testvériség szent eszméi lelkesítik.

Erre a hazára és ennek a szabadságára üritem poharamat.

Eljen a szabadság! Eljen a haza!

Zugó éljenzés kísérte szavait, s csakhamar felemelkedett *Szabó József* népbanki pénztárnok, polgárságunk ez érdemes tagja, s a másik ezüst serleggel kezében így szólott:

Igen tisztelt Polgártársak!

Ünnepet ülünk ma, azon napot ünnepeljük, mely nap hazánk s nemzetünk történetében legkimagaslóbb, legfényesebb nap, az 1848. márczius 15-ét.

Azon napot, melyen a szabadság, egyenlőség és testvériség eszméje megtestesült.

Azon napot, melyen összeomlott az a választal, mely az embert embertől külön választja.

Azon napot ünnepeljük, melyen a lebilincselte sajtó lánczai elszakadoztak, a sajtó szabaddá lett.

De ezen nemzeti ünnepnek ki volt a megteremtője, ki volt ennek vezérlő csillaga, azt mondanom sem kell, mert mindnyájan tudjuk hogy — *Kossuth Lajos*.

Ki volt az, a ki a pesti országgyűlésen ezt mondta: „Leborulok a nemzet nagysága előtt!”

Ki volt az, a ki az 1849. február havában, mikor már a véres csaták dultak hazánkban, a csatatéren el-esett honfitársaink sírjánál térdre borulva bocsáját imáját az egek Urához? Mindezt *Kossuth Lajos* cselekedte, az a *Kossuth Lajos*, a ki még a hontalanság, a száműzetés éjjében sem szűnt meg hazánk, nemzetünk jólétét munkálni.

Az a *Kossuth Lajos*, a kinek szelleme hassa át ez ország minden rétegét; a kinek dicső szelleme kísérjen minden magyar honpolgárt a sirig!

Legyen áldott a *Kossuth Lajos* emléke!

Zajos tetszéssel fogadták e beszédet, mely után a dalárda nagy hatással énekelte el a „Tavaszi elmúlt”

czimű dalt. — Ezután Varga Lajos és Kathona Géza emeltek poharat s nagy tetszéssel fogadott, talpraesett pohárköszöntőben éltette előbbi az ünnepi szónokokat, utóbbi pedig a hölgyeket. A szép felköszöntők közben többen átjöttek a kaszinóból is, s ekkor Varga Lajos, a kör alelnöke lelkes szavakkal éltette a polgárság igaz barátait: a vendégeket, kik közül dr. Veres Samu szólalt fel s körülbelül ezeket mondotta:

„A nemzet életrevalóságát nemesak akkor bizonyítja be, ha megbecsüli a mult hagyományait, hanem akkor is, ha jelenét ugy használja föl, hogy annak alkotásai a jövő alapját képezik. Az európai kultur nemzetek élettörténetük első fázisát már befejezték. Így a magyar is, mely 1848-ban lezárta multját. Azóta az új honalapítás munkája foly, melyben mindnyájunknak részt kell vennünk, még pedig úgy, hogy munkásságunkat az időben és térben távollevők is meglássák. A rimaszombati polg. olvasó kör, mint erkölcsi testület a jelenben oly munkát végez, melynek hatása évek hosszú sorára kibát s az a jövendő polgári társadalom alapját képezi. Ez igazság ösztönöz arra, hogy poharamat azért a tiszteletra méltó társaságért írítsem, mely az alapvető munkában részt vesz. Éltette e kör derék elnökét Rábely Miklóst.

A szép tószót után általános figyelem között emelt poharat Lukács Géza s megköszönte a város polgárságának több ízben tapasztalt jóindulatát, éltette a polgárságot. Farkas Zoltán a magyar nemzet hazafias lelkesedését aposztrofálva, elismeréssel adózott szép felköszöntője keretében Rimaszombati város lakosságának, mely a 48-as eszméknek mindenkor igaz hive. Öszintén kívánja, hogy ez a lelkesedés hatalmas forrása legyen a hazafias törekvéseknek. Róth Lajos, Bodor László, id. Lévy István és Czinke István mondtak még élénk helyeslésekkel kísért pohárköszöntőt, különösen Czinke Istvánnak a testvériségre mondott, szellemes ötletekkel fűszerezett, tartalmas pohárköszöntője méltán kötötte le a hallgatóság figyelmét.

A kath. körben szintén bankettel ünnepelték meg márczius 15-ét, s az ünnepi szónok Molnár Lajos volt, ki a nagy nap jelentőségét szép szavakkal ismertette.

Nagy-Rőczen.

A nagy-rőcei állami polgári és felső kereskedelmi iskola ifjúsága is méltó ünnepélyt rendezett a nagy események emlékére. Az ifjúság ünnepélyes felvonulása az intézet zászlaja alatt d. e. 3/4 10 órakor történt az ünnepély — e lap mult heti számában közölt sorrend szerint folyt le. A városi vendéglő díszterme zsúfolásig megtelt ünnepelő közönséggel, melynek sorában ott láttuk a hivatalok s a szomszéd községek képviselőit is. Az ünnepélyen részt vett az állami és r. kath. elemi iskola is élén a tanítótestülettel.

A város polgársága is kivette részét az ünneplésből. A város zászlódszót öltött s este kivilágítás volt.

A „Társalgó és olvasó egyesület“ elnöke — a választmány egyhangu határozata értelmében — felhívást bocsátott a polgárokhoz, hogy vegyenek részt a nagy nap emlékére rendezendő közös vacsorán. S a rőcei polgárok tömeges jelentkezésükkel ismét megmutatták, hogy az 1848-iki események emléke mindnyájukat egyesíti, mindnyájukat egyformán lelkesíti. A mintegy 100 terítékű közös vacsorán a „Társalgó és olvasó egyesület“ puritán jellemű elnöke, Szuhay Zsigmond üdvözölte felköszöntőjében a megjelenteket s utána a felköszöntők hosszú sora következett. Élénk figyelemmel hallgattuk különösen a Danesházy Gusztáv igazgató magvas és lendületes beszédét, melyben rámutatott korunk helytelen irányára, az uralkodó hangzatos frázisokra, stréberségre s a hazafiak működése teréről a valódi tettek, cselekedetek mezejét jelölte ki.

Az est és éj mindvégig a legjobb hangulatban, a legszebb egyetértésben és együttérzésben telt el. — Ez egyetértés különösen kiemelendő, mert köztudomásu, hogy N.-Rőczen bizony nem mindig érez együtt a polgárság az idekerült „otkundeszekkel.“ Most azonban szép példáját láttuk az egyetértésnek s igen óhajtható volna, ha végre csakugyan megértenék egymást. Hat éve ismerem a rőcei viszonyokat, de az állapotok változatlanok. Engedni kell a passzivitásból. Le kell szállni az intelligentiának s fel kell emelni a polgárságot, az iparossgot magához. Ha belátja a nép, hogy a „jövénnyek“ nem ellenségei neki, hogy a magyar nem ellensége a tónak, ha belátja, hogy a magyar haza minden polgára egyforma: akkor nem tekint a hivatalnokai karnak, az intelligentiának minden cselekedetét gyanus szemmel. Ez estén is látszott, hogy a polgárságnak az az eleme is szívesen közelít hozzánk, melyet jogosan vagy jogtalanul ellenségünknek nézünk. A kölcsönös megértésre van tehát első sorban szükségünk. Ha azonban évenként csak egyszer találkozzunk, akkor hogy ismerjük meg egymást? A vendéglőben külön asztalhoz ülünk, az utcán nem ismerjük egymást, szóltalanul megyünk egymást mellett, egymás mulatságaira nem járunk . . . s ezenkívül meg vagyunk győződve, hogy néma ellenségei vagyunk egymásnak. Érintkezési pontot, találkozási helyet kell tehát keresnünk, hol az iparos kezét foghat a hivatalnokkal — ember az emberrel, — hol a „mestyán“ nem tekint ellenségének az „otkundeszt“, hol egymást felvilágosíthatjuk, hol egymást megismerhetjük, kiismerhetjük. — A „Társalgó és olvasó egyesület“ (röviden kaszinónak hívjuk) ajtaja nyílik meg teljesen a polgárok, iparosok előtt. Ezek pedig lépjenek be minél tömegesebben. Az évi tagsági díj oly kevés, (10 korona) hogy azt minden arra való polgár, iparos adozhatja. Gondoljon arra, hogy ennél sokkal többet költ, ha kétszer-háromszor vendéglőbe megy. A kaszinó az a hely, hol mindnap találkozhatunk, hol elmondhatjuk egymásnak gondolatainkat, a hol felvilágosíthatjuk, meggyőzhetjük egymást. S ez érintkezésnek meglesz a maga erkölcsi haszna is. Az iparosban éppen ugy van önérték, éppen ugy van büszkeség, mint akár melyik hivatalnokban. S a ki egyszer tagja lesz a kaszinónak, annak önértéke, büszkesége tiltja, hogy részt vegyen holmi koremai jelenetekben: tisztességes, szolid magaviseletet fog tanusítani. A magam véleményét mondom, de a hangulatból ítélve mások is osztoznak e véleményben. Ha ez az érintkezési pont meg lesz, akkor megértjük egymást s akkor nem csak a közös vacsorán értünk egyet, hanem minden alkalommal, a mikor közös érdekről, a közös magyar haza érdekéről van szó. Akkor egymással szemben nem leszünk magyarok és tótok, ha-

nem mindnyájan egyenlő és együttérző polgárai leszünk ezer éves közös magyar hazánknak.

S e nemes cél elérésében eredményesen működhetik közre a kaszinó derék elnöke, ki testestől-lelkestől szabadelvű magyar ember s ki nem az urat és a parasztot tekint az emberben, hanem a becsületességet és a hazafit. De természetesen a nemes cél elérése nagyrésztben Nagy-Rőcze város polgárságától függ. Akarja-e az egyetértést? A történelemből számtalan példát hozhatnánk fel, hogy a legtöbb vesztélyt, a legtöbb bajt mindig a szét-huzás, egymásnak a meg nem értése okozta. — Ha egymást megértjük, akkor jó barátok leszünk, akkor nem tekintjük egymást ellenségnek s akkor 1900 ik évi márczius 15-ike fordulót pontot képez Nagy-Rőcze történetében!

A rimaszócsi ref. „Énekhar“ márczius 15-ikét, mint a szabadság 52-ik évfordulóját megünnepelte, belevonva az egyház hiveit, az iparosokat és több élökölő polgárt, hogy a korszakalkotó nap iránt lerőjja az emlékeztet szent adóját. Az ünnepély templomi istentisztelettel vette kezdetét, az őszhangzatos énekek elhangzása után Vattay László ref. lelkésznek a szabadság és népek nagy Istenéhez mondott hő imája végeztével kijöttünk a templomból s a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség 1848.“ jelszavakkal ellátott zászló alá sorakozva, a piac terén hazafias dalokat énekeltek a dalárda. — Esti 7 óra körül gyűlt össze a kaszinó, polgári kör és az éneklő-kar tagjai a vendéglő nagytermében, hol Vattay László gyűjtő, hazafias pohárköszöntője után, felolvasta Fáy István országgyűlési képviselőnk üdvözlő táviratát, melyet dörgelemes éljenzés követett. Pohárköszöntőket mondtak még Frits Ferencz, Palánszky János 48-as honvédre, Lamos Lajos az ünnepély rendezőjére.

A kokovai olvasó- és társalgó-kör lélekemelő módon, s nagy bensőséggel ünnepelte meg a szabadság ünnepét, márczius 15-ét, melyen a tagok családjaikkal együtt vettek részt. — Az ünnepséget: Jerem Viktor a kör helyettes elnöke nyitotta meg, utána Nt. Banczik Sámuel ev. lelkész tartotta az ünnepi beszédet. Oly ragyogó ékesszólással emlékezett meg szabadságharcunk első dicső napjáról s általában a szabadságharcról, hogy többször tapsal s éljenzéssel szakították meg. A taps elhangzása után Csorbai Endre Petőfiének „A nemzethez“ cz. költeményét szavalta el lelkesen, nagy hatással. — Tetszés mellett olvasta fel ezután Lipták Endre olvasóköri jegyző „A magyar nők a szabadságharcban“ cz. értekezését. A „Hymnusz“ eléneklése zárta be az ünnepséget — A jelen voltak hazafias dalokat énekelve még sokáig maradtak együtt, s csak a késő éjjeli órákban oszlottak szét.

Városi közgyűlés.

Városunk képviselőtestülete f. hó 19-én Kishonthy Gyula h. polgármester elnöke alatt közgyűlést tartott, melynek első tárgya a vallás- és közoktatásügyi miniszter leirata volt a mostani laktanyának iskolai célokra való átalakítása ügyében. A közgyűlés azt határozta, hogy a miniszter lelküldött tervezetét nem fogadja el, hanem újabb felterjesztést intéz arra nézve, hogy az átalakítások a város által már egyszer beterjesztett tervezet szerint foganatosíttassanak.

A Beregszászy Béla állásától felfüggesztett aladószedő fegyelmi ügyében hozott másodfoku határozatot, melyet már ismertettünk, s mely ellen felebbezésnek helye nincs — a közgyűlés tudomásul vette, s kimondta, hogy az állás betöltése iránt a pályázat kiíratik.

Cseh István és érdektársainak a Sodoma áradásának meggátálása iránt beadott kérvényére a városi mérnök alapos és teljes szakértelemmel kidolgozott véleményét terjesztette a közgyűlés elé, mely szerint az áradás meggátálása céljából szükséges védműveletek már Cserenesynél kezdődniének, s a munkát a nagyhíd utca felemelésével és burkolásával együtt mintegy 6900 forintba kerülne. Ennek keresztülvitelét két évi időre javasolja. Lukács Géza felszólalt ez ügyben, s miután attól tart, hogy az intézkedések összeütkezésbe jönnének talán a Rima szabályzásának régóta vajudó kérdésével, melyre nézve — mint általában az összes vízrendészeti ügyekben — a kulturmérnök tervezete az irányadó, a terv kivételének elhalasztását javasolja. A városi mérnök felvilágosító szavai után, melyek szerint a tervezett védműveletek eszközésével nem praedjudikál a város a Rima szabályzása kérdésének, s ő egyelőre csak palliatív intézkedéseket ajánl az áradás ellen, Lukács is hozzájárult a javaslatához. A tanács javaslatát, mely egyelőre mérnöki tervezet négy pontjában foglalja részleges védőintézkedést ajánja kivételre, Nagy Ferencz is pártolta s hangsúlyozta, hogy ez alkalommal a főcél egyelőre a Sodoma tó ki-tisztítása, karózása, szóval a nagyobb árvíz mérsékléséről való intézkedés.

Ifj. Glauz Pál ideiglenes aljegyzőnek katonai gyakorlatra való bevonulása ezimén a közgyűlés négyheti szabadságot engedélyezett. A Jellinek Bertalan kérvénye folytán a kir. törvényszék mellett lévő beltelek építési vonalat a mérnök javaslatának elfogadásával megállapította a közgyűlés.

Ezután következett az agyagkutatás eredményére vonatkozó bizottsági jelentés. A városi mérnök: Jaczkó Pál és Mőlezer Gyula erdész bejelentik, hogy a város határában 21 helyen 3—16 mtr. mély aknákat ásattak, de a pongyeloki kaolin tartalmu agyaghoz hasonló sehol sem találtak. Az ásásokra eddig 621 koronát költöttek a város által előlegezett 1000 forintból. A nyert agyagból mintákat küldtek az ungvári m. kir. agyagipar szakiskolához, melynek véleménye szerint a küldött minták nem tűzállók, s csupán fedőcserep és falitégla készítésére alkalmas anyagot szolgáltatnak. Azután küldtek mintákat a Molnár Lajos földbírtokos által beküldöttel együtt — Budapestre a technológiai iparmúzeumhoz. A minták az innen nyert vélemények szerint sem tűzállók s csak jobb minőségű téglák és fazekasárúk készítésére alkalmasok. A képviselőtestület sajnálattal vette tudomásul a jelentést és véleményeket, erről értesíteni fogja az alakuló részvénytársaságot, s a továbbiakra nézve bevárja a fejleményeket, s amennyiben újabb kutatások eredményesek lennének, a megalakuló vállalatához erkölcsi támogatásban szívesen részesíti.

Az alsó malom eladása ügyében nem lehetett határozni, mert nem voltak elegenden a bizottsági tagok a névszerinti szavazáshoz. 30 nap mulva újabb közgyűlésen fognak szavazni.

Elismerés az érdemnek. A gömörmegeyi általános tanító-egyesület 1899. szeptember hó 12-én Tornallyán tartott 25-ik évi jubiláris közgyűlésén Fábry János nyugalmazott főgimn. tanárt és volt polg. leányiskolai igazgatót, az egyesületi élet fejlesztése és a közoktatásügy terén szerzett bokros érdemeinek méltánylásul örökös tiszteletbeli tagjának választotta; az erről kiállított diszokmányt Józsa Antal kir. tanfelügyelő vezetése alatt folyó évi márczius hó 21-én nyújtotta át egy küldöttség az ősz bajnoknak. Az ünnepelt és a kitüntetett férfiú elérkezve mondott hálás köszönetet a szíves figyelemért és kitüntetésért.

Áthelyezés. Az igazságügyminiszter Bölcsházy László járásbírósi irnokot Losonezról a roznyói járásbíróshoz helyezte át.

Kinevezés. Az igazságügyminiszter Liszkay Sándor ipolysági kir. törvényszéki díjnokot a nagy-rőcei kir. járásbíróshoz irnokká nevezte ki.

Szemle. A debreceni ménlepel ideiglenes parancsnoka: Perczel Dénes kapitány f. hó 17-ikén városunkban időzött, s a kíséretében levő Nagy Sándor számvevő hadnagygyal együtt szemlét tartott a helybeli m. kir. állami ménlepelosztály ügyvezetése felett.

Anyakönyvi kinevezések. A belügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök vármegyénkben az ispánmezői anyakönyvi kerületbe Szalcsányi Ferencz körjegyzőt anyakönyvezetővé, továbbá a putnoki anyakönyvi kerületbe Rábai Jenő helyettes körjegyzőt, a helypaiba pedig Vlahó Béla okl. jegyzőt anyakönyvvezető helyettesekké nevezte ki.

Kaszinó-estély. A helybeli kaszinó vigalmi bizottsága f. hó 20-án Samarjay János elnöke alatt ülést tartott, melyen elhatározták, hogy f. hó 24-én szombaton este 9 órakor a kaszinó tagjai és azok családja részére estélyt rendeznek. — A társas összejövetelen belépti-díj nincs, s vendégeket is szívesen látnak. Óhajtható volna, hogy a társas élet felelevenítése céljából ez estélyek sikerüljenek, annyival inkább, mert az ilyen összejövetelen a hölgyek is egyszerű öltözékben jelenhetnek meg, s kevés költséggel jó zene mellett kellemesen szórakozhatnak mindenki. Az intézőség egyébként gondoskodni fog róla, hogy a közönség minden igénye ki legyen elégítve.

Vonatok gyorsítása. A személyszállító vonatok csatlakozásának közforgalmi tekintetből fontos fentartására és biztosítása céljából kiváonatnosnak látta a máv. igazgatósága, hogy egyes vonalokon, így a minket leginkább érdeklő miskolc-füleki és bánréve-dobsinai szakaszokon, az engedélyezett legnagyobb menetsebességet f. évi május hó 1-től némileg fölemelje. E szerint felemelik a legnagyobb menetsebességet: óránként ötvenöt kilométerről hetven kilométerre a miskolc-füleki szakaszon és óránként harmincz kilométerről negyven kilométerre a bánréve-dobsinai szakaszon. Az így felemelt menetsebességekkel eredő idődifferenciák fogják képezni a menetrendben is az előnyösebb változásokat.

Kinevezés. Kishonthy Ákos, a helybeli ügyvédi kar Nesztora: Kishonthy Gyula takarékpénztári igazgató derék fia, a Rimamurány-S.-T.-Vasmű-társaság által megszerzett gróf Andrássy féle sajtóvölgyi kohó- és bányaművek pénztárnokává nevezetett ki. Az új tisztviselő állását Betlérén még e hó végén elfoglalja.

Adomány. Osv. Szabó Károlyné a helybeli polgári olvasókörmek két darab házépítési kötvényt ajándékozott vissza 20 firt értékben. — A szép tett önmagát dicséri!

Felolvasás. A helybeli kath. körben folyó hó 18-án délután, a szent év megünneplése alkalmával Szemann Endre róm. kath. plebános felolvasást tartott szép és nagy társaság előtt, a mely a kör nagytermét teljesen betöltötte. A magasröptű és történeti adatokban gazdag felolvasás a százados jubileumok történeti fejlődését és jelentőségét tárgyalta s nagy tetszéssel fogadtatt, végül lel es éljenzéssel jutalmaztatott. — A jövő felolvasást f. évi április hó 1-én ugyanott Gallusz Péter káplán tartja.

Áthelyezés. Ujházy Sándor nagy-rőcei kir. járásbírósi végrehajtót az igazságügyminiszter a munkácsi kir. járásbíróshoz helyezte át.

Tanítók gyűlése. A gömörvármegyei általános tanító egyesület rimaszombati járáskörre Becske Balint elnöke alatt folyó hó 20-án tartotta meg rendes tavaszi gyűlést Rimaszombatan az állami elemi leányiskola nagytermében, melyen megjelent Józsa Antal kir. tanfelügyelő, Meszlényi Zoltán kir. s. tanfelügyelő s mintegy 80 tanító. A szokatlanul népes gyűlés emelkedett hangulatával s tárgyainak kiváló fontosságánál fogva is felülmúlt sok előző ily gyűlést. Becske Balint elnök szép, lelkesítő beszéddel nyitotta meg a gyűlést, melyen első sorban Hannák Manó tiszleci állami elemi iskolai igazgató választatott meg egyhangulag alelnöknek. — A gyűlésen Cserey Julia jánosii tanítóné s a klenőci tanítókné nevében Szlatinszky Endre tartottak kiváló szakértelemre, sok gyakorlati tapasztalatra s finom paedagogiai érzékre valló felolvasást azon kérdés fölött: kell-e az osztatlan iskolának külön tanterv? A gyűlés általános és élénk figyelemmel kísérte ugy az előadók, valamint az ellenkező véleményű Törköly József véleményét, s élénk részt vett a keletkezett vitában. Hegedűs Zoltán tiszleci áll. el. iskolai tanító felolvasását az iskolaszék, illetve iskolai gondnokság intézményéről nagy helyesléssel fogadták. Majd Meszlényi Zoltán kir. s. tanfelügyelő ismeretes indítványa került tárgyalás alá a tanítók orsz. biztosítási szervezetére vonatkozólag, mely oly nagy terjedelmű volt, hogy miatta a gyűlés egy pontja Fekete Mihály értekezése a jövő őszi közgyűlésre maradt, melynek programját részben már most megállapította a közgyűlés két tétel kijelölésével, miknek kidolgozására Paál Béla és Hannák Manó vállalkoztak.

Évi forgalom. A magy. kir. államvasutak helybeli állomásáról a mult évben mintegy 122,000 személy utazott el, s mintegy 3500 darab podgyász adatott fel, s a személyek és podgyász után való bevétel körülbelül 350,000 koronát tett ki. A feladott és érkezett összes gyors és teherárúk sulya a félmillió métermázsát felülhaladja. A személyforgalom néhány száz utas különbözetben kívül néhány év óta lényegesen változatlan nem mutat, az áruforgalom azonban évről-évre jelentékenyen emelkedik.

Két koporsó. Egyik az anya hült tetemét takarja, másik a lányát. Márczius 15-én hunyt el Ratkón

Danis Zsuzsanna Vitéz Lajos pádári ev. lelkész volt hitvese 39 éves korában. Midőn temetéséhez előkészületeket tettek márczius 17-én éjfélutáni 1 óraker kiszervezett végelgyenezés következtében 79 éves édes anyja, öz. Danis Mártonné szül. Klineczko Zsuzsanna. Így történt aztán, hogy a két halott folyó hó 18-án vasárnap délután egyszerre temetett a meghatott helyi és vidéki nagyszámú gyószközönség részvéte mellett. A kiterjedt gyószközönséggel együtt mindenki kesergő érzélemmel siratta el s kísérte a halálban is egymást követő szerető anyja és 16 évi gyótremlés lelkifájdalomtól szabadult leánya hült tetemét az örök békeség nyugvó helyére.

Vármegyének főispánja. Hámos László f. hó 20-án városunkba érkezett, hogy a f. hó 23—24-ik napjain tartandó vármegyei közgyűlésen, s az azt megelőző állandó választmány ülésén elnököljön.

Halálozás. Eszényi Géza nyug. vasuti raktárnok f. hó 21-én 41 éves korában hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése ma csütörtökön d. u. lesz. Nyugodjék békében!

Műkedvelő előadás. A helybeli polgári olvasókör házi színpadján a műkedvelők április hó 8-án színelőadást rendeznek, melyre már nagyban folynak az előkészületek. Az előadás — mint halljuk — a „Huszárszerelmé.” Murai kitűnő vígjátéka kerül színre.

Megyebizottsági közgyűlés tartatik városunkban f. hó 23—24-ik napjain. Ezt megelőzi az állandó választmány mai ülése.

Az első esküdtzéki tárgyalás — mint értesülünk május hó 7-én lesz a helybeli kir. törvényszék-nél. A tárgyalás elé a közönség s különösen a jogász emberek köre élénk érdeklődéssel tekint.

Szabadság. A helybeli kir. pénzügyigazgatóság eddigi vezetője: Papp László pénzügyigazgató helyettes, ki súlyos betegsége miatt már hosszabb idő óta nem jelenhetett meg hivatalában, újabb szabadságot kapott, s az ügyeket további intézkedésig Szombath György pénzügyi titkár vezeti. A beteg igazgató-helyettes — mint halljuk — f. hó 20-án Budapestre szállították.

Vasuti menetrend változás. A májusi menetrend közönségünknek jelentékeny s előnyös változásokat hoz. Mint megirtuk, az üzemeltetés és az igazgatóság a közönség méltányos kívánságát mindenkor figyelembe veszi, s most az újabb menetrenddel lehetővé teszik az intézők, hogy egy nap alatt meg lehet járni Kassát is, nemcsak Budapestet. Reggel 6 órakor fog indulni az új vonat — csatlakozással a kassai gyorsvonathoz. Május 1-től Budapest felé sem Feleden, sem Füleken nem lesz várakozási idő, s a reggeli vonat 1/2 9-kor fog indulni. A mostanáig 9 órakor reggel érkező vonat 8 óra tájban érkezik, s az este 9 órakor érkező vonat nem oszlik fel itt, mint eddig, hanem szállítja az utasokat Tiszolez felé. Ez előnyös változást a közönség bizonyára örömmel fogadja, s méltó elismeréssel adozik az üzemeltetésnek!

Az erdészeti közigazgatási bizottság folyó hó 18-án az erdőfelügyelő és a többi bizottsági tagok részvétele mellett ülést tartott.

Gondnoksági gyűlés. A rimaszombati állami elemi iskola gondnoksága folyó évi márczius hó 17-én délután 3 órakor közgyűlést tartott, melyen az állami elemi iskola mikénti fejlesztésével foglalkozott. Örömdesesen vette tudomásul a gondnokság a magas tanügyi kormányzat azon kegyes rendelkezését, hogy a hitoktatók részére — a tanórák és a növendékek számához mérten — 480, illetve 240 korona tiszteletdíjat állapított meg és utalványozott ki az iskola pénztárának terhére. A Tamásfalván felállítandó szárnyiskola építésének és berendezésének részletes megbeszélésére pedig egy vegyes bizottságot küldött ki.

Fontos háziasszonyoknak! A lakás csak akkor lehet tiszta és pormentes, ha a padló fénymázzal van bevonva. Puha padlóknál ez akkor érhető el legjobban, ha azt az Eisenstädter-féle Linoleum padló-zománczal kenik be. Ezen kitűnő és elismert legjobb fénymáz gyorsan szárad, tartós és gyönyörű fényvel bír, nem terjeszt kellemetlen szagot, olcsóbb minden más fénymáznál, mert kiadósabb és tartósabb. Értékelen utazatóktól óvakodjunk és kérjen mindenki kizárólag Eisenstädter-féle „Linoleum padló-zománcz”-ot törv. bejegyzett „vaslovag” védjeggyel.

A rozsnói állomás kibővítése. A f. év tavaszán megkezdik a rozsnó-dernővölgyi villamos vasut kiépítését s ezzel egyidejűleg a rozsnói vasuti állomás nagyobbitását. Szóba jött most már az is, hogy az állomási épületet is kibővítsék, mert régi baja az már a rozsnói állomásnak, hogy épületében nincsen külön első és második osztályú váróterem.

Iskolaszéki gyűlés. A rimaszombati községi iskolaszék f. évi márczius hó 17-én délután 2 óraker gyűlést tartott, melynek tárgyait a közs. polgári leányiskolai folyó ügyei képezték. Fekete Otte Hedvig igazgatónő és Káthona Géza polg. isk. tanárnak két-ötödéves korpótlék megadása iránt benyújtott kérvényét az iskolaszék elfogadta s azt Rimaszombat város tanácsához ajánlólag fölterjeszteni határozta. Végül Törköly József volt közs. el. iskolai igazgató halás szívvél mondott köszönetet ugy az iskolaszéknek, valamint Rimaszombat város iskolafenntartó hatóságának azon kiváló jóindulatért és atyai gondoskodásáért, melyben a közs. elemi iskolát és annak tanítótestületét 25 éven át támogatni és részesíteni kegyesek voltak.

Tűzhalál. Csernok Ede ratkói vendéglős 4 éves Birike leánykája márczius 19-én délelőtt maga maradván a szobában, a kályha körüli pepecselés közben ruhája lángot fogott. Vészsikoltására szülei berohantak s borzalmas látványt láttak, a kis leány lángban lobogott s tökéletesen elégett. — Éjszaka iszonyu kínok között kiszenvedett.

Tűz Feleden. Folyó hó 16-án délután 3 óra tájban nagy riadalom zavarta föl Feled község békés lakosságát, a mennyiben a helység birájának telkén lévő szalmakazal kigyulladt s a szellős idő következtében csakhamar lángokban állott, mintegy nyolcz gazdának takarmány- és szalmakészlete s csúrei. Az ijedelemtől megriadt lakosságnak azonban csakhamar segítségére ött a szomszéd Pálfala és Jánosi község derék lakossága a községi fecskendőkkel s kiváló gyorsasággal lokalizálta a már-már végzetessé váló tüzet. A kár mind-

ennek daczára tetemes; nyolcz csűr és számos széna s szalmakazal égett a földig. A tűz a késő éjjeli órákig tartott, sőt a nagy mennyiségű égett anyag még a következő nap reggelén is tomvadásban volt. Hogy azonban a kár és veszély sokkal nagyobb nem lett, az valóban a jánosi és pálfalai derék lakosság érdeme, kik élőkön *Beeske* Bálinttal a nehéz órákban igazán elismerésre méltó munkalkodást fejtettek ki felebarátaik javára! A tűz keletkezése valószínűleg vigyázatlanság következménye.

Mai számunkhoz *Kovács* Zsigmond jóhírű czipész üzletének hirdetése van mellékelve!

A szerkesztésért ideiglenesen felelős: RÁBELY MIKLÓS.
A lapot közleményekkel ellátja: A SZERKESZTŐ-BIZOTTSÁG.

Magán-hirdetések.

Kiadó üzlethelyiség.

Rimaszombatban, **Erzsébet-téren** levő s a gömörmezei nép- és iparbank tulajdonát képező emeletes ház földszinti része folyó 1900. évi **május hó 1-től** bérbeadandó.

Értekezhetni lehet a tulajdonos **gömörmezei nép- és iparbank** irodájában.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, a **Jánosi-utca 18. sz. a.** egy kényelmes jó lakás, mely áll 2 tágas szoba, konyha, kamra, kert és hozzá tartozó helyiségekből, **május 1-től** bérbeadó.

Ugyanott egy jó családból való, teljesen árva leányka, ki németül is tud, üzletbe azonnal felfogadtatik. Értekezni lehet **özv. Mindszenty Bertalan**nál.

Eladó bika

Egy tisztavérű, szimentháli, két éves verestarka **bika**, tenyésztésre alkalmas, ritka példány **eladó Uzapanyiton Szilágyi Kálmán**nál.

Kiadó lakások.

Rimaszombatban, a **Főtéren**, a városbáza mellett egy emeleti lakás.
A **Rózsa-utczában** egy nagyobb emeleti lakás **május 1-től** bérbeadó.
Tudakozódhatni **Baksay József** háztulajdonosnál.

Hirdetmény.

199. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszék mint esődbíróság 1900. évi 698. számú végzése következtében **Institorisz Endre** esődtömeggondnok által képviselt **vb. Reisz József** esődtömege javára fenálló s 5795 frt 38 krban feltüntetett üzleti könyvi követelések bírói nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésen a rimaszombati kir. járásbírósnak 1900. évi V. : 131—32. sz. végzése folytán Rimaszombatban a kir. járásbírósnál leendő megtartására **1900. évi április hó 5-ik** napjának d. u. 3 órájára határidőül kitézetik s arra az árverelni kívánók meghívotnak azzal, hogy az érintett követelések a kiírott összegben alól is el fognak adatni.

Világosan megjegyeztetik, hogy ezen követelések fennállása s behajthatóságáért a esődtömeg nem szavatol s hogy az adósok névjegyzéke alólírott bírósági végrehajtónál bármikor megtekinthető.

Rimaszombat, 1900. évi márczius hó 15-én.

Gasko János, kir. bir. végrehajtó.

Birtok-eladás.

Rimaszombat város határával szomszédos földbirtok, mely

2684	□-öl belsőség,
118439	□-öl szántó,
16258	□-öl rét,
40968	□-öl erdőlegető és
8218	□-öl szőlőből,

továbbá: 16 méter hosszú, 5 méter széles téglából épült **lakóház** cseréptetőzettel.
12 méter hosszú, 7 méter széles kőből épült **magtár** cseréptetőzettel.
21 méter hosszú, 11 méter széles kő- és téglából épült **csűr** cseréptetőzettel.
24 méter hosszú, 6 méter széles fából épült **istálló** cseréptetőzettel.
17 méter hosszú, 5 méter széles fából épült **cselédlak** cseréptetőzettel.
8 méter hosszú, 4 méter széles fából épült **rakodó** cseréptetőzettel.
8 méter hosszú, 4 méter széles fából épült félereszű **kocsiszin** nádfedélzettel szabad kézből eladó. — Venni szándékozók forduljanak felvilágosításért **e lap kiadó-jához.**

A rimaszombati járás főszolgabírájától.

Pályázati hirdetmény.

692. sz. — Gömör-Kishont vármegye rimaszombati járásába kebelezt **Kokova** nagyközségben a nagymélt. m. kir. belügyminiszterium 130456/98. sz. rendeletével rendszeresíteni engedélyezett s elhalalozás folytán megüresedett **segédjegyző-, anyakönyvvezető-helyettesi állás** betöltése czéljából ezennel pályázatot hirdetek.

Ezen állás javadalmazása áll: állami javadalmazás czímén a vármegyei pénztárból 400 korona, Kokova nagyközségtől 320 korona, összesen: 720 korona évi fizetésből, a község házán egy szobából álló természetbeni lakásból, melynek fűtése és világításáról a község gondoskodik, végül az ügykörébe osztott adó- és hagyatéki ügyekből folyó magán munkálatokért díjszabás szerint megállapított munkadíjakból.

Felhívom ennél fogva mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, miszerint az 1883. évi I. t. cz. 6. §-ában előirt képesítésüket és a tót nyelv bírást igazoló okmányaikkal felszerelt kérvényeiket hozzám folyó évi **április hó 8-ig** nyujtsák be.

A választás folyó évi április hó 10-én, délelőtt 10 óraker Kokova nagyközség község házán fog megtartatni.

Nyustyán, 1900. évi márczius hó 16-án.

Máriássy, főszolgabíró.

Csődtömeg-eladás.

A vb. **Weisz Sámuel** volt putnoki kereskedő esődtömeget képező leltározott **rőfös és divatáru készlet**, bolti felszerelés, butor és ágyneműből álló ingóság Putnokon (Gömörmeze)

1900. évi április hó 4-én

ajánlati uton eladatni határozatván, felhívom a venni szándékozókat, hogy zárt ajánlatukat **külön az árú-készletre, külön a bolti felszerelésre és külön a butor és ágyneműre**, az alább meghatározott bánatpénz készpénzbeni lefizetése mellett, 1900. évi április hó 4-ének d. e. 9 órájáig nálam benyujtani sziveskedjenek.

Eladás tárgyát képezi:

1. A esődleltár 1—329. sz. a. összeirt 5813 kor. 11 fillerre becsült rőfös és divatáru készlet, (leteendő bánatpénz 400 korona).

2. A esődleltár 330—343. sz. a. összeirt 763 koronára becsült bolti felszerelés (leteendő bánatpénz 50 korona).

3. A esődleltár 344—362. sz. a. összeirt 221 kor. 20 fillerre becsült butor és ágynemű (leteendő bánatpénz 20 korona).

Ezen eladásra kerülő tárgyak Putnokon a Friedl-féle fő-utczai házban vannak elhelyezve s ott, alólírott tömeggondnok jelenlétében bármikor megtekinthetők.

Az ajánlatok elfogadása felett a esődválasztmány Putnokon a város ház tanácsstermében 1900. évi április hó 4-én d. e. 10 óraker tartandó ülésében határoz s az ajánlatok el nem fogadása esetén ugyanott ugyanazon napon d. e. 1/2 11 óraker nyilvános szóbeli árverést tart, — az árverelni szándékozók a fennebb meghatározott bánatpénzt letenni tartoznak.

Az ajánlat vagy árverés utján vevő a vételárat azonnal lefizetni s a megvett ingóságot azonnal átvenni köteles, — ha ezt nem teszi, bánatpénzét és vételi jogát elveszíti s az árverés — az ő kizárásával — rögtön tovább folytatatik.

Putnok, 1900. márczius 7.

Farkas Gyula, esődtömeg-gondnok.

Eladó lakházak.

Rimaszombatban, a **Kossuth-utca 10. sz.** alatti három elkülönített kisebb lakház egy csoportban, esetleg külön-külön is örök áron eladó.

Értekezhetni lehet **Tamásfalván Kalla Mihályné**val.

1—4

Hirdetmény.

5145 sz. — A rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Markovics Pálné** szül. **Petrovics Mária** végrehajthatónak **Kamasz Mihály** végrehajthatást szenvedő elleni 140 forint tőke és járuléka iránti árverési ügyében a végrehajtási árverést az 1881. évi 60. t. cz. 144. és következő §§-ai értelmében a rimaszombati kir. törvényszék területén lévő Szeleze községben fekvő s a szelezei 30. sz. tjkvben A. I. 1—23. sorszám alatt foglalt 2/8 urbéri birtokból Kamasz Mihály nevére A. 1 és B. 1 alatti félereszben irt birtokilletőségre a 496 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, annak megtartására határnapul **1900. évi márczius hó 28-ik** napjának d. e. 10 óráját Szeleze községbe a község házához tüzte ki, mely alkalommal a fent körülírt ingatlanok becsáron alul is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10 %-át azaz 49 frt 60 kr. készpénzben vagy az 1882. évi 60. t. cz. 42. §-ban jelzett és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezeihez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt az árverés megkezdése előtt átszolgáltatni.

Rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság 1899. évi október hó 21-én.

Kovács, kir. tszéki bíró.